

[Hanne Reintoft.]

for tabt arbejdsfortjeneste. Man opfordrede den daværende arbejdsminister til at tage dette spørgsmål op som bebudet. I mellemtiden har vi fået en ny arbejdsminister, men hans parti tilsluttede sig jo i februar 1967 det flertal i udvalget, der mente, at målsætningen må være fuld erstatning ved ledighed. Hvorfor er der skiftet standpunkt på det område, der så væsentligt rammer arbejderklassen, oven i købet i en situation, hvor det radikale venstre sidder i en regering, der ikke har formået at rokke særlig meget ved den høje arbejdsløshed ud over de svingninger, der følger med årstiden? Forleden, da man skulle gribe ind i en strejkesituation, glemte man jo ikke gammel radikal politik.

Må jeg så sige til hr. Svend Haugaard: jeg har altid, og mine gruppefæller med mig, ment, man skulle op på fuld dækning ved ledighed. Vi har ikke først erklæret os for fuld dækning og derefter for 80 pct. eller først for 80 pct. og så for 90 pct. Så jeg tror, de herrer må føre den dialog om underbud og overbud indbyrdes og lade være med at drage os andre ind i den. Men vi må understrege, at vi vil finde det mærkeligt, hvis socialdemokratiet og SF ikke kan støtte et forslag om en virkelig dækning, en 100 pct.s dækning ved arbejdsløshed.

Det er understreget meget ofte, at virkelig social, økonomisk tryghed er sikringen mod tab af indtægt. Trygheden skabes ikke ved det gamle almissesystem, men kun ved at godkende det fulde erstatningsprincip. Lejligheden til at gøre dette for arbejdsløshedens vedkommende er her nu, og arbejdsløshed er næsten et af de sociale problemer, samfundet bærer størst ansvar for.

Vi har fremsat en række andre ændringsforslag på områder, som vi allerede ved første behandling henlede opmærksomheden på. Jeg er ked af, at jeg ikke har slået takster for statens tjenestemænd op til hr. Chr. Madsen, men håber, den øvrige sal har forstået det.

Med hensyn til tilskuddet ved merudgift ved dobbelt husførelse kan det ikke skønnes hensigtsmæssigt, at stabilt samlevende personer skal stilles ringere end gifte. Og jeg ser slet ikke arbejdsanvisningskontorenes ret til at blande sig i det. Må jeg ikke henlede opmærksomheden på den ofte fremsatte

konservative påstand om, at man specielt i dette parti varetager det enkelte menneskes frihed og ret til at være fri for statens indblanding. Når jeg i mit ændringsforslag har fastsat en så lang periode som 5 år — den er faktisk for lang efter min egen vurdering — er det for ikke at blive afvist med, at forslaget ikke er praktisk gennemførligt, for jeg må henlede opmærksomheden på, at i lejelovgivningen har man bestemmelser, der tager hensyn til stabile samliv, hvor folk har været fælles om at varetage en husholdning.

Må jeg samtidig igen bede arbejdsministeren om et svar om den gifte kvindes stilling. Helt konkret: er hun i henhold til dette lovforslag forsørger eller ikke-forsørger? Det er nødvendigt at have det afklaret, inden man vedtager lovforslaget.

Satsen på 10 kr. for tilskud til dobbelt husførelse er helt uacceptabel. Jeg ved ikke, hvordan man har tænkt sig at et tilskud på simpelt hen 10 kr. skulle kunne klare disse problemer. Man må vide meget lidt om daglige udgifter, når man kan lægge sig fast på så latterlig lille et beløb, og derfor har vi foreslået, at man holder sig til tjenestemandsløvgivningens satser, i hvert tilfælde som en begyndelse, når man udstationerer folk.

Det må fastslås, at bortset fra de principielt forkastelige linjer i dette lovforslag er den sociale karakter af så ringe art, at det ikke burde være lovgivning i 1968. Hvad har man dog tænkt sig ved, at i forvejen tvangsforflyttede mennesker, der har familie et eller andet sted, kun skal have rejsegodtgørelse en gang om måneden? Det er vist kun samfundets i forvejen dårligst stillede, man tænker at byde noget sådant. Og samtidig må man gøre sig klart, at man også byder deres børn det. Jeg tror ikke, at det høje tings medlemmer ville finde sig i en tilsvarende behandling.

Som jeg også understregede ved første behandling, bør reglerne for hjælp til ny bolig gøres anderledes rimelige. I Sverige er man meget længere med fornuftige sociale løsninger på dette område. Kommer man fra billig bolig og skal flytte, bare fordi samfundet ønsker ens arbejdskraft flyttet, kan man ofte slet ingen bolig få, og kan man få én, bliver den måske og meget ofte betydeligt dyrere, så det sænker familiens